

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **R. Š.**, zast. Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Sekaninova 1204/36, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2014, čj. 1189/520/13, 91213/ENV/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2016, čj. 1 A 8/2014-54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížnosti napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2014, čj. 1189/520/13, 91213/ENV/13. Žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Plzeň, ze dne 20. 11. 2013, čj. ČIZP/43/OOH/PR01/1211177.008/13/ZJE, kterým správní orgán prvního stupně uznal stěžovatele vinným z přestupku podle § 69 odst. 2 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, a uložil stěžovateli pokutu ve výši 100 000 Kč a dále náhradu nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Správní orgán prvního stupně zjistil při inspekčních šetřeních konaných ve dnech 3. 10. 2012 a 2. 11. 2012, že se na pozemku stěžovatele nachází značné množství odpadu, zejména autovraků, automobilových součástek, plechových sudů a obalů. Správní orgán prvního stupně vyhotovil při šetření fotodokumentaci a svá zjištění zanesl do záznamů z inspekčních šetření. Dne 25. 2. 2013 doručil správní orgán stěžovateli oznámení o zahájení přestupkového řízení pro přestupek podle § 69 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech a předvolání k ústnímu jednání, které po opakovaných omluvách stěžovatele proběhlo dne 11. 7. 2013. Dne 30. 7. 2013 vydal správní orgán prvního stupně usnesení o strpění ohledání věci na místě, ve kterém stanovil termín ohledání movitých věcí nacházejících se na pozemku stěžovatele, které svým charakterem spadají nebo by mohly spadat pod režim zákona o odpadech. Ohledání se nakonec z důvodu nepřítomnosti stěžovatele nemohlo uskutečnit a správní orgán prvního stupně pouze pořídil fotodokumentaci odpadu na stěžovatelově pozemku. Dne 4. 10. 2013 doručil stěžovatel správnímu orgánu své písemné vyjádření, ve kterém uvedl, že automobily a součástky na jeho pozemku nejsou odpadem, neboť se jedná o obchodní a neobchodní zboží, určené k dalšímu prodeji. Ohledně dalších movitých věcí nacházejících se na pozemku stěžovatel uvedl, že se jedná o kovové a nekovové zboží, které bylo připraveno na odvoz a likvidaci specializovanou společností.

[3] Správní orgán prvního stupně vydal dne 20. 11. 2013 výše uvedené rozhodnutí čj. ČIZP/43/OOH/PR01/1211177.008/13/ZJE, kterým stěžovatele uznal vinným z přestupku podle § 69 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech, kterého se dopustil tím, že v období ode dne 3. 10. 2012 do dne 5. 9. 2013 soustřeďoval nebo jinak nakládal s odpadem na svém pozemku, který není zařízením určeným k nakládání s odpady podle zákona o odpadech. Správní orgán prvního stupně došel z provedených důkazů k závěru, že stěžovatel na svém pozemku dlouhodobě soustřeďuje desítky autovraků v různém stavu kompletnosti, několik hromad demontovaných nekovových interiérů z autovraků, neidentifikovatelné odpady pocházející z rozebírání autovraků, kovové obaly (sudy) a další věci splňující zákonnou definici odpadu. Podle § 12 odst. 2 zákona o odpadech lze s odpady nakládat pouze v zařízeních, která jsou k tomu zákonem o odpadech určena. Nakládáním s odpadem je v souladu s § 4 písm. d) zákona o odpadech jeho shromažďování, soustřeďování, sběr, výkup, třídění, přeprava a doprava, skladování, úprava, využívání a odstraňování. Pozemek stěžovatele je zařízením ve smyslu § 4 písm. e) zákona o odpadech, není však místem určeným zákonem o odpadech k nakládání s odpady. Stěžovatel tudíž porušil své zákonné povinnosti a svým jednáním spáchal přestupek podle § 69 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech.

[4] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal stěžovatel odvolání, které žalovaný zamítl, neboť shledal skutkové závěry správního orgánu prvního stupně správnými a ztotožnil se i s právním posouzením věci. K námitce stěžovatele o zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), uvedl žalovaný, že přestupek podle § 69 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech je ze své povahy deliktem trvajícím. Z toho důvodu žalovaný za počátek běhu roční prekluzivní lhůty považoval den 5. 9. 2013, neboť v tento den stále prokazatelně probíhalo jednání stěžovatele, za které byl správním orgánem prvního stupně shledán vinným. Přestupek stěžovatele byl projednán v roční lhůtě a jeho odpovědnost nezanikla.

pokračování

[5] Žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného městský soud zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Městský soud dospěl k závěru, že movité věci, které stěžovatel přechovával na svém pozemku, jsou odpadem ve smyslu zákona o odpadech a stěžovatel svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 69 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech. Pro naplnění skutkové podstaty není nutné prokazovat existenci znečistění některé ze složek životního prostředí, neboť se jedná o delikt ohrožovací, nikoliv poruchový. K pokutě udělené správním orgánem prvního stupně městský soud uvedl, že není zjevně nepřiměřená, a není proto dán důvod pro využití moderačního práva soudu podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Městský soud se neztotožnil se závěrem žalovaného ohledně počátku běhu jednoroční prekluzivní lhůty a došel s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, čj. 9 As 101/2010-101 (všechna rozhodnutí NSS v tomto rozsudku citovaná jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz), k závěru, že prekluzivní lhůta počala běžet od okamžiku, kdy bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení, tedy ode dne 25. 2. 2013. I přes nesprávné stanovení počátku běhu prekluzivní lhůty byl přestupek stěžovatele projednán v zákonné jednoroční lhůtě.

II. Shrnutí kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti především polemizuje s pojmem trvajícího deliktu, namítá neoprávněné použití analogie s trestním právem. Pojem trvající delikt není upraven v přestupkovém zákoně a jeho dovozování z předpisů trestního práva není možné. Z nezákonného použití analogie plyne i nutnost odlišného posouzení běhu lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Počátek běhu prekluzivní lhůty je nutné vázat na objektivní skutečnost, kterou je zjištění spáchání přestupku správním orgánem dne 3. 10. 2012. Zákonná lhůta uplynula před projednáním přestupku, odpovědnost stěžovatele proto zanikla.

[8] I pokud by bylo při správním trestání obecně možné aplikovat kategorii trvajícího deliktu, v případě stěžovatele nejsou splněny všechny podmínky. Stěžovatel svým jednáním protiprávní stav neudržoval, ale směřoval k jeho odstranění, což mu nelze přičítat k tíži. Městský soud se dle stěžovatele v napadeném rozsudku navíc vůbec nezabýval argumentací stěžovatele ohledně definice odpadu v zákoně o odpadech i příslušné směrnici Evropské unie. Definice odpadu má silný subjektivní prvek a klade důraz na úmysl majitele věci. Zákonná definice autovraku je navázána na obecnou definici odpadu, a i v ní je tedy zdůrazněn subjektivní úmysl majitele.

[9] Pokuta uložená stěžovateli je zároveň zjevně nepřiměřená míře ohrožení životního prostředí jednáním, které je stěžovateli kladeno za vinu. Látky nacházející se

v automobilech jsou převážně organického původu a drobné úkapy pohonných hmot nemohou ohrozit životní prostředí.

[10] Ohledně námitek označených v kasační stížnosti jako *D. Nedodržení zásady presumpce neviny. Žádné důkazy nesvědčí tvrzení správního orgánu, že došlo ke znečištění jakékoliv složky životního prostředí*, *E. Nedodržení zásady rovného zacházení*, a *F. Nedodržení zásady materiální pravdy* stěžovatel odkázal na správní žalobu, kde tyto důvody podrobně rozebral.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný má za to, že městský soud rozhodl o zamítnutí žaloby stěžovatele zcela v souladu s právními předpisy i zjištěným skutkovým stavem. Kasační námitky v zásadě opakují stěžovatelovy žalobní body, se kterými se městský soud dostatečně vypořádal v rámci napadeného rozsudku. Delikt spáchaný stěžovatelem je nepochybně deliktem trvajícím a jeho polemika s doktrinálním a judikaturním vymezením je neopodstatněná.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a splňuje zákonné náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitku stěžovatele ohledně použití kategorie trvajícího deliktu, neboť na jejím vyřešení závisí posouzení běhu prekluzivní lhůty podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona.

[15] Trvající delikt je kategorií, která byla pro potřeby praxe definována právní teorií a judikaturou, a to primárně pro účely trestního práva. Trvající trestný čin je pravidelně charakterizován jako čin, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav, jenž posléze udržuje, anebo jímž udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej též vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Trvající trestné činy se posuzují jako jediné jednání, které trvá tak dlouho, dokud pachatel udržuje protiprávní stav; jde tedy o jediný skutek a jediný trestný čin, který je ukončen teprve okamžikem odstranění protiprávního stavu (srov. Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, s. 23 a násl. Novotný, O. a kol.: Trestní právo hmotné. I. obecná část. 3. vydání. Praha: Codex, 1997, s. 66, 192. Solnař, V., Císařová, D., Fenyk, J.: Základy trestní odpovědnosti. 2. vydání. Praha: Orac, 2003, s. 61-62, 336 a 415-416). Tyto principy je namístě přiměřeně akceptovat i pro potřeby správního trestání. Za trvající správní delikt lze proto považovat takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal.

[16] Definice trvajícího deliktu, jakož i nutnost jeho aplikace ve správním trestání je Nejvyšším správním soudem dlouhodobě a konstantně judikována (srov. např. rozsudek

pokračování

ze dne 22. 2. 2005, čj. 5 A 164/2002-44, publikovaný pod č. 832/2006 Sb. NSS., rozsudek ze dne 27. 6. 2007, čj. 5 As 21/2004-99, publikovaný pod č. 2132/2007 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 15. 6. 2011, čj. 9 As 101/2010-101, publikovaný pod č. 2452/2011 Sb. NSS). O ustálenosti definice a dlouhodobosti užívání kategorie trvajícího deliktu pro správní trestání pak svědčí, jak správně upozorňuje městský soud, i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 1920, čj. 3672/20, publikované v Bohuslavově sbírce administrativní pod č. 395/1920, o které opíral svou argumentaci stěžovatel ve své správní žalobě proti rozhodnutí žalovaného.

[17] Použití kategorie trvajícího deliktu není neoprávněným použitím analogie, jak tvrdí ve své kasační stížnosti stěžovatel. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud již zabýval a ve svém rozsudku ze dne 1. 3. 2006, čj. 2 As 21/2005-72, dospěl k závěru, že *[o]becně řečeno o analogii půjde vždy tam, kdy se na určitou situaci přímo právním předpisem neupravenou, užije ustanovení určitého právního předpisu, které na ni přímo nedopadá, ale které je svým obsahem nejbližší. Podmínkou tedy bude určitá mezera v zákoně, kterou je třeba vyplnit. V daném případě se však o analogii vůbec nejednalo, neboť kategorie trvajícího trestného činu není v trestním zákoně pozitivně právně zakotvena a neexistuje tak v tom smyslu žádná mezera v zákoně stavebním, kterou by bylo třeba vyplnit. Naopak pojem trvajícího deliktu je vytvořen právní naukou; je sice nejčastěji používán v trestním právu, ale obecně jej lze použít i v případě správního trestání. Zmíněná „trvalost" je totiž znakem jednotlivých skutkových podstat obsažených jak v trestním zákoně, tak v zákonech jiných (např. v zákoně o přestupcích i zákoně stavebním).*

[18] Kategorie trvajícího deliktu nutně vychází ze samotného jazykového vyjádření skutkové podstaty deliktu, který spočívá v dlouhodobém udržování protiprávního stavu. O takový případ jde zjevně i v případě jednání stěžovatele. Stěžovatel dlouhodobě udržoval stav, který zákon o odpadech považuje za závadný, neboť shromažďoval a nakládal s odpadem na svém pozemku, který není dle zákona o odpadech zařízením určeným k nakládání s odpady. K tvrzení stěžovatele, že závadný stav odstraňoval, a nelze tedy hovořit o udržování protiprávního stavu, uvádí Nejvyšší správní soud, že ze správního spisu jasně vyplývá, že autovraky, části autovraků a další kovový i nekovový odpad se na pozemku stěžovatele nacházely dlouhodobě a po celou dobu vymezenou v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy od 3. 10. 2012 do 5. 9. 2013. I z fotografií předložených stěžovatelem správnímu orgánu prvního stupně jako příloha vyjádření stěžovatele ze dne 3. 10. 2013 je zřejmé, že se i v této době na pozemku stěžovatele nadále nacházelo velké množství odpadu.

[19] S ohledem na skutečnost, že přestupek stěžovatele je přestupkem trvajícím, upnul městský soud počátek prekluzivní lhůty podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona ke dni 25. 2. 2013, neboť tento den bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 22. 2. 2013. Nejvyšší správní soud nemá důvod se v tomto odchýlit od závěrů svého rozsudku ze dne 15. 6. 2011, čj. 9 As 101/2010-101, na který odkazuje i městský soud. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud rozlišil dva okamžiky, od kterých počíná běžet roční prekluzivní lhůta u trvajících deliktů projednávaných z úřední povinnosti. Obecně platí, že lhůta počíná běžet ukončením deliktního jednání, tj. ukončením protiprávního stavu. Od toho je však třeba odlišit situaci,

kdy je protiprávní jednání pachatele zjištěno správním orgánem dříve, než je ukončeno, a o trvajícím deliktu je zahájeno správní řízení. V takovém případě počíná prekluzivní lhůta podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona běžet od okamžiku, kdy bylo podezřelé osobě doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení. Tímto dnem byl v případě stěžovatele den 25. 2. 2013, roční lhůta pro projednání přestupku uplynula 25. 2. 2014. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci před uplynutím lhůty a odpovědnost stěžovatele z toho důvodu nezanikla.

[20] Ohledně dalších stížních námitek Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, dle níž je stěžovatel povinen v kasační stížnosti uvést, z jakých důvodů napadá rozhodnutí krajského (městského) soudu a proč považuje výroky rozhodnutí za nezákonné. Za dostatečně konkrétní námitku nelze považovat pouhý odkaz na žalobu bez toho, aby stěžovatel alespoň v obecné míře uvedl, v čem má spočívat ve vztahu k této námitce pochybení krajského (městského) soudu. Námitky označené v kasační stížnosti pod písmeny D, E a F nelze z výše uvedených důvodů považovat za dostatečně konkretizované, neboť u nich stěžovatel pouze odkázal na správní žalobu, aniž polemizoval s názorem městského soudu. Proto se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[21] Konkretizaci kasačních námitek nelze ani nahradit pouhým zopakováním námitek uplatněných v žalobě či v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak to učinil z velké části stěžovatel. Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnost přezkoumává rozsudek městského soudu, který se k žalobním bodům stěžovatele vyjádřil a vypořádal je.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti zcela pomíjí argumentaci městského soudu a pouze téměř doslovně opakuje svou předchozí argumentaci obsaženou v odvolání a správní žalobě. Pokud stěžovatel uvádí, že se městský soud v rozsudku vůbec nezabýval argumentací stěžovatele ohledně definice odpadu v zákoně o odpadech a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic a její aplikace na nepojízdná motorová vozidla a náhradní díly, lze odkázat na str. 5 a 6 napadeného rozsudku, kde se městský soud argumentací stěžovatele podrobně zabýval a své závěry opřel mj. o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, čj. 5 As 112/2012-44, a ze dne 25. 3. 2015, čj. 5 As 63/2013-51, které byly vydány ve skutkově obdobných věcech.

[23] Z citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z hlediska aplikace zákona o odpadech na nepojízdná motorová vozidla je podstatná pouze skutečnost, zda vozidla nacházející se na pozemku stěžovatele sloužila k provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 36 písm. a) zákona o odpadech a zda se stala odpadem ve smyslu § 3 téhož zákona. Nebylo-li využito řízení o odstranění pochybností podle § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech je podle § 3 odst. 3 zákona o odpadech dána nevyvratitelná domněnka naplnění definice pojmu odpad, pokud původní účelové určení věci zaniklo. Stěžovatel řízení podle § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech neinicioval, pro uplatnění zákonné domněnky je zde tedy prostor.

pokračování

[24] Z fotodokumentace obsažené ve správním spise je zcela zřejmé, že původní účelové určení většiny vozidel nacházejících se na pozemku stěžovatele zaniklo. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že movité věci na svém pozemku skladuje jako *náhradní díly pro opravy pro ty, kdo nemají na originální nové díly.* I z vyjádření stěžovatele je tedy zřejmé, že se jedná o nepojízdná vozidla či jejich části a tento stav není pouze dočasný. Podmínky nevyvratitelné domněnky podle § 3 odst. 3 zákona o odpadech jsou v případě autovraků a jejich částí nacházejících se na pozemku stěžovatele splněny, jedná se tedy o odpad ve smyslu zákona o odpadech.

[25] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že skutečnost, že autovraky nebo jejich části mohou být předmětem další obchodní transakce a mají majetkovou hodnotu, není pro posouzení, zda se jedná o odpad, podstatná. Absolutní neužitečnost není pojmovým znakem odpadu. V tomto směru lze odkázat i na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, ze které jednoznačně plyne, že za odpad je třeba považovat i věci mající hospodářskou hodnotu, které lze opětovně využít (viz zejména rozsudky ze dne 18. 12. 2007, Komise proti Itálii, C-195/05, Sb.rozh. I-11699, body 36 až 38; ze dne 15. 6. 2000, ARCO Chemie Nederland a další, spojené věci C-418/97 a C-419/97, Recueil, s. I-4475, bod 83; ze dne 25. 6. 1997, Tombesi a další, spojené věci C-304/94, C-330/94, C-342/94 a C-224/95, Recueil, s. I-3561, body 47 a 48, či ze dne 28. 3. 1990, Vessoso a Zanetti, spojené věci C-206/88 a C-207/88, Recueil, s. I-1461, bod 9; rozsudky jsou dostupné na adrese https://curia.europa.eu/).

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti zcela pominul i argumentaci městského soudu ohledně výše pokuty, kterou městský soud shledal přiměřenou a její výši žalovaným řádně odůvodněnou. Stěžovatel v kasační stížnosti opět pouze zopakoval svou žalobní argumentaci. Jak Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 19. 12. 2013, čj. 2 As 130/2012 – 20, *v rámci řízení o kasační stížnosti, nemá* [Nejvyšší správní soud – pozn. NSS] *obdobné oprávnění jako krajský (městský) soud a sám již jeho úvahu o výši pokuty nahradit nemůže. Ve vztahu k diskreci krajského (městského) soudu může tedy hodnotit opět jen to, zda prvoinstanční soud nepřekročil zákonem stanovené meze tohoto uvážení, nevybočil z nich nebo volné uvážení nezneužil, či zda je jeho úvaha přezkoumatelná a logicky nerozporná.* Městský soud důvody, které ho vedly k nevyhovění návrhu stěžovatele na využití moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., řádně a logicky zdůvodnil. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost i v této části nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Námitky stěžovatele nebyly důvodné, Nejvyšší správní soud při přezkumu napadeného rozhodnutí městského soudu nezjistil nedostatky, ke kterým by byl podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítl.

[28] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu